

Ministerie van Financiën

Via internet

Betreffende Wet vereenvoudiging formeel verkeer Belastingdienst

Sint Nicolaasga , 18 oktober 2012
onze ref : TB/formeel

Geachte dames en heren,

U vroeg via een internet consultatie om commentaar op de wijziging van een wetsvoorstel zoals boven aangegeven.

Doel van de regeling.

Als inleiding bij de consultatie vermeldt u het doel van de regeling. Dit doel ontgaat me voor een belangrijk deel. Het huidige systeem is niet onbegrijpelijk. Elke wijziging van een systeem vraagt extra aandacht en zal pas na gewenning mogelijk begrijpelijker zijn, maar in de tussenliggende periode zeker niet. Ook zullen in die periode de administratieve lasten sterk worden verhoogd, zoals dat overigens met (vrijwel) elke wijziging het geval is. Ik twijfel daarbij of bij de gegeven oplossing na de gewenningsperiode, de administratieve lasten wel zullen dalen bij de belastingplichtige, nu er een lange herzieningsperiode is en er mogelijkheid is voor herziening na herziening na herziening etc. wat het geheel nooit overzichtelijker maakt.

De snellere rechtszekerheid wordt als punt genoemd, maar juist door de herzieningsperiode zal de definitieve aanslag, veel later dan nu, echt definitief zijn.

Mijn bezwaren op de regeling heb ik in hoofdgroepen gezet en gekeken naar de andere reacties (is het overigens wel zo verstandig om deze voor het einde van de inzendtermijn te publiceren? De mens is een kudde dier en heeft (de neiging tot) na-aap gedrag) heb ik me beperkt tot hetgeen naar mijn idee onvoldoende voor het voetlicht is gekomen.

De herzieningsregeling.

Naar mijn inschatting is een herzieningsregeling na de aangifte een principiële foute keuze. Als de goedwillende belastingplichtige dan beter beschermd zou moeten worden is een snelle definitieve aanslag (zes weken na aangifte is technisch met gemak haalbaar), gekoppeld eventueel aan een langere bezwaartermijn, een aanzienlijk betere optie, eventueel met het geheel laten vallen van een bezwaartermijn in bepaalde gevallen voortkomende uit bevoordelende uitspraken van de rechterlijke macht. Niet iedereen is goedwillend en daarom zal met name een korte termijn voor de definitieve aanslag niet realiseerbaar zijn, tenzij er wordt overgegaan naar een systeem van aangiftebelasting, waar ik persoonlijk ook voorstander van ben.

Deze herzieningsregeling lost het probleem niet op. Naar mijn idee zelfs integendeel. Het geeft de niet goedwillende belastingplichtige juist meer ruimte om zonder dwangmaatregelen aan correcte belastingheffing te ontkomen. Als tijdens de herzieningsperiode al dan niet na de definitieve aanslag een verschil in de aangifte wordt opgemerkt, al dan niet zijnde een nieuw feit kan en zal de inspecteur herzien. Dit gebeurt zonder verdere consequentie. Na het verstrijken van de herzieningsperiode zijn er minimaal 21 maanden verstreken sinds de belastingschuld is ontstaan (bij IH) en is de kans op

“ontdekking” van de incorrecte aangifte niet groot meer, vooral bij het kruimelwerk en vooral omdat de Belastingdienst steeds meer in de actualiteit wil werken.

Ten aanzien van de herzieningstermijn schrijft u in de memorie van toelichting bij 1.2 aanleiding, dat een aanslag soepel zou moeten worden herzien, omdat daarmee de juiste belastingschuld eenvoudiger zou worden vastgesteld en de belastingschuld zou er aanzienlijk eerder mee vastgesteld zijn. Ik zie die verbanden niet zo. Ik begrijp hieruit niet waarom u een herzieningsperiode wilt invoeren, vooral omdat als één der partijen het oneens met de herziening is, er toch weer gewoon een bezwaarprocedure ontstaat. Het lijkt daarmee alleen een praktische verlenging van de aangifteperiode, immers na de eerste aangifte binnen de gestelde tijd kan men daarna naar noodzaak en behoefte herzien. Dit bevordert niet dat men snel en juist aangeeft. Hier speelt heel duidelijk ook het gedrag van de mens mee. In generaal wordt de aangifte van belastingen uitgesteld. De meeste mensen vinden aangifte doen verschrikkelijk en stellen dit uit. Het enige wat ze nog erger vinden is (te)veel belasting betalen. De belastingmoraal is over het algemeen goed, maar vrijwel niemand laat zich een mooie ontwijkmethode ontzeggen en ontwijken en ontlopen wil nog wel eens gelijk geschaard worden. U gaat het menselijke maar hier onwenselijke gedrag nu ook op het eerste onderdeel enigszins legitimeren. Namens relaties doen we jaarlijks vele honderden aangiften. Wij weten wat we vragen, maar desondanks blijkt elk jaar weer dat bepaalde zaken niet aanwezig zijn en op vragen daartoe komt vaak de opmerking: gok het maar een beetje. Kortom de dwang is gewenst en een einddatum derhalve ook. Van de kant van de Belastingdienst zie ik uiteraard wel een besparing, nu men direct en zonder verder overleg (informatiebrief o.i.d.) een aanpassing kan laten volgen door een aanslag. Is er overigens nagedacht wat het effect zal zijn van een herziening van de (definitieve) aanslag? Het belastbare inkomen en/of verzamelinkomen zoals vermeld op de definitieve aanslag dienen weer als basis voor afrekening van toeslagen, studiefinanciering en bij diverse andere maatschappelijke organisaties. Deze zullen wellicht ook vaker moeten worden aangepast en kan een verkeerde aangifte IH stimuleren. En wat als er na de eerste herziening weer wordt herzien? U heeft het over werken in de actualiteit en daar hoort herziening van voorlopige aanslagen bij, maar naar mijn idee herziening van de definitieve aanslag niet. Ik kan geen actueel probleem bedenken wat ruim drie maanden na het verslagjaar (bij inkomstenheffing) om herziening van een aangifte over dat verslagjaar, zou moeten vragen, behalve een uitspraak van een rechter. In basis zal de aangifte voor de aanslag IH op een zodanig tijdstip gebeuren dat de belastingplichtige over alle relevante gegevens voor die aangifte kan beschikken en zou moeten beschikken. Als er daarna nog moet worden aangevuld of gewijzigd is men in de aangifte, of ervoor, onzorgvuldig geweest. Met de mogelijkheid van herziening bevordert u dit en herziening staat natuurlijk in basis al op gespannen voet met het zonder voorbehoud, juist en volledig doen van aangifte.

U schrijft in de MvT bij 1.5 dat uit de praktijk blijkt dat vele belastingplichtigen pas bij het nieuwe jaar ontdekken dat ze wat fout hebben gedaan bij de vorige aangifte. Buitengewoon triest dat dit gedrag voortkomende uit gemakzucht (onvoldoende kennis genomen van de toelichting en de wet of inschakeling van een professioneel belastingadviseur) op deze manier wordt beloond.

Resumerend vind ik een heroverweging van de gehele herzieningsperiode een noodzaak. Herziening van de definitieve aanslag zou wel eens heel veel ongewenste bijeffecten kunnen geven. Herziening moet niet nodig zijn. Definitief is definitief.

De termijnen

U noemt diverse termijnen voor uitvoering van werkzaamheden zoals drie maanden voor de aanslag naar aanleiding van de aangifte (memorie van toelichting punt 1.4), maar in wetgeving legt u dit niet vast, behalve dan in het nieuw voorgestelde artikel 11 AWR, maar daar lees ik toch echt vijftien maanden. Kent u het gezegde “het midden en de beide buiteneinden”?

Ook heeft u er voor gekozen voor de herzieningsaanvraag geen aparte beslistermijn te vermelden. Artikel 4:13 AWB e.v. geven dan richting. Gezien de ontwikkelingen op software gebied en de mogelijkheid voor latere herziening aan beide zijden zou een beslistermijn van een week of twee weken zeker mogelijk moeten zijn. Dit geldt nu al in versterkte mate voor de voorlopige aanslagen. In de praktijk is acht weken wel echt lang. Overschrijding is daarbij zonder actie van belastingplichtige sanctieloos, althans als niet artikel 4.17 AWB in stelling wordt gebracht door belastingplichtige. Dit artikel begint overigens nu wat bekend te worden bij collegae en belastingplichtigen. Een kortere termijn is zondermeer uitvoerbaar en zou ook in regelgeving moeten worden opgenomen.

Nog even nadruk op het nieuwe artikel 22f AWR waar in staat dat de inspecteur KAN rekening houden met het herzieningsverzoek. Ook nu komt het voor dat aangiften alsnog worden ingezonden na een eerdere, achteraf verkeerd, ingezonden aangifte. Ook als er na de tweede aangifte nog een jaar verloopt, gebeurt het soms dat bij het opleggen van de aanslag toch geen rekening is gehouden met de tweede aangifte. Ook hier is een termijn gewenst, vooral omdat er bij de aanslag geen enkele melding wordt gedaan dat GEEN rekening is gehouden met de tweede (of volgende) aangifte en deze aangiften in een digitale prullenbank zijn verdwenen.

In dit verband, wat is de status van dit herzieningsverzoek? Zit hier mogelijk een probleem met de aangifte die een beslistermijn heeft van 15 maanden op basis van artikel 11 AWR en het herzieningsverzoek in basis, op grond van artikel 4.13 AWB, acht weken?

Het nieuwe artikel 16 en de 15%.

De 15% is een halvering van de eerder ook al arbitraire 30%. Op zich is elk percentage dat, maar nu u het weergeeft als een bepaling voor een kenbaarheidsbeginsel, geef ik u een overweging erbij:

Bij kleine belastingbedragen zal het absolute bedrag bij toepassing van de 15% regel zodanig laag zijn dat het niet snel opvalt en bij grote belastingbedragen zal het absolute bedrag zo hoog zijn dat het op zou moeten opvallen. Als dan 15% als bepaling wordt genomen behoort daar naar mijn idee een absoluut minimum en maximum bedrag bij ter beperking. Het kan niet zo zijn dat de weinig inkomen ontvangende burger al snel een navordering kan krijgen en als kwaadwillend wordt afgespiegeld vanwege bijvoorbeeld 150 euro terwijl de burger met een hoog inkomen met bijvoorbeeld 7.500 euro belastingverschil maar wel binnen de 15% niet als kwaadwillend en dus te goeder trouw wordt afgehandeld.

Veel van de bij andere reacties gegeven opmerkingen kan ik overigens ondersteunen en ik dank u wederom voor de geboden mogelijkheid tot reactie.

Ik hoop hiermee een bijdrage geleverd te hebben.

Met vriendelijke groet,
Boersma Adviseurs

Tiede Boersma